

[Starcke.]

Hengest og Horsa, og i saa Fald vilde Englands-kajen i Esbjerg være det naturlige Sted. Og man kunde maaske saa undersøge, om der var nogen Mulighed for, at Thanet eller eventuelt Harwich vilde modtage en Dublet af dette Monument.

I Aartierne efter Midten af det 5te Aarhundrede erobrede Jyderne saa det sydøstlige Hjørne af England, Kent, medens Saxerne fra Holsten og Anglerne fra Sydslesvig erobrede Resten af det senere angelsaksiske England. At Anglerne, der kom fra Landskabet mellem Flensborg Fjord og Sliomraadet, har været den dominerende Stamme, kan man se deraf, at det var Anglerne, der gav Navn til hele Landet, Angelland og England er samme Navn, og i Dag bærer alle de mægtige engelsktalende Nationer, der er spredt ud over Verden, et Navn paa deres Sprog, der stammer fra denne, den sydligste af de gamle danske Stammer, Anglerne.

Ved et af Skæbnens ejendommelige Sammentræf sidder i Dag den engelske Hær som Herre i Angel, i Sydslesvig, det Land, som for halvandet Aartusinde siden var den eneste Plet i Europa, som med Rette kunde kaldes England. Hvilken Skæbne denne omstridte Landsdel skal faa i Fremtiden, er endnu uvist, og Meningerne herom er delte herhjemme. Valget gav os ikke noget Svar. Det er derfor muligt, at hele Spørgsmaalet om en Folkeafstemning kan blive aktuelt igen, og hvis Forholdene gør dette aktuelt, vil det være muligt, at vi vil fremsætte et Forslag derom.

Med Hensyn til de skarpe Bemærkninger, som det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen fremsatte i Gaar over for sin tidligere Udenrigsminister, skal jeg ikke direkte blande mig i det Ordskifte, men jeg vilde have ønsket, om det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen i Forvejen havde over tænkt, om disse Udtalelser kunde være med til at skade Danmarks Anseelse i Udlandet. Jeg vil indrømme, at stadig væk bestaar Spørgsmaalet om en Løfteparagraf til Sydslesvigerne, idet en Legalisering af Sydslesvigerens berettigede nationale Ønsker gennem en Løfteparagraf er af Vigtighed, da der ellers engang i Fremtiden vil kunne rejses Anklage imod dem for Højforræderi over for den tyske Stat.

Da Anglerne havde slaaet sig nedovre i England som store Proprietærer, glemte de hurtigt deres Søfartsvaner og deres Handelsvaner. Saa gik der en 300—400 Aar i nogenlunde Ro, og saa tog Vikingerne fat. I 860erne og 870erne erobrede Regnar Lod-

brogs Sønner Halfdan og Ivar de tre Fjerdedele af England og koloniserede det. Denne Kolonisation var noget meget ejendommeligt, idet det ellers er almindeligt, at et Erobrerfolk hurtigt skaber en ny Adel, en ny Herremandsstand med Godsejere og Baronere, men Lodbrogsønnernes Kolonisation var noget temmeligt enestaaende, for det var en Kolonisation i Husmandsbrug. Man har nøjagtige Oplysninger om Brugenestrelser fra Vilhelm Erobrerens Jordebog, The Domesday Book, og det viser sig, at det var Krigerne fra de danske Vikingehære og deres Familier, der delte Landet imellem sig, og de drev deres Smaabrug, som gennemsnitlig var paa en 20—30 Acres Land, og de sad dér som uafhængige, selvraadige Friboender paa deres egen Jord uden at ville anerkende nogen Form for godsherrelig Myndighed over sig, uden at ville anerkende nogen Form for Hoveri eller Tvangsarbejde og uden at ville finde sig i nogen Form for Skattepaalæg — undtagen een Ting, en Skik, som de havde baaret med sig fra deres Hjemland: Pligten til at betale Grundskyld af deres Jord.

I Danelagen, den Del af England, som laa under dansk Lov, var de selvejende Friboender Hovedmassen af Befolkningen, og Trælle og Fæstere var Undtagelser. Men i de gamle angelsaksiske Landsdele mod Syd og Vest var det lige omvendt, dér var Friboenderne en Undtagelse, og Trællene var Hovedparten. Her ligger maaske Forklaringen paa de angelsaksiske Rigers ringe Modstandskraft over for Vikingerne, som havde Frihedens Kraft indbygget i deres Væsen.

Da senere i 1013 og 1015 Svend Tveskæg og Knud den Store havde erobret hele England og bygget et Imperium med Danmark i Midten, med England mod Vest med Overherredømme over Skotland, Irland og Hebriderne, med Norge og det sydlige Sverige imod Nord, med den sydlige Østersøkyst imod Syd, hvor de havde deres strategiske og handelspolitiske Positioner ved Flodmundingerne hele Vejen, helt over ad Estland til, byggede denne Politik paa den storpolitiske Tanke at beherske Skibsfarten og Handelen i Nordsøen, Østersøen, Nordeuropa for at fredeliggøre og frugtbargøre den, og da Svend og Knud var blevet Herrer i England, lagde de den gamle danske Grundskyld i Danelagen til Grund for Englands Finanser. Englands største nulevende Historiker, Macaulay Trevelyan, siger:

„Danegælden indtager faktisk en fremskudt Plads i Englands sociale, finansielle og administrative Historie“.